

Durmuş Hocaoğlu

Vicdan ve Red Veya Ya Sev, Ya Defol!-2

Yeniçağ, “Analiz”., 30 Ocak 2006, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 350; 2006-012; Ocak-12

YENIÇAĞ

Fakat mes’elenin bir de müşahhas bir veçhesi var: Askerliğin reddi, daha doğrusu bunun bir vazife olarak kabûl edilmemesi. Askerlik, yâni vatan müdâfaası, prensip olarak reddedilebilecek bir vazife midir? Bu noktada, sözü, kısa bir müddet için, Fransız İhtilâli’nin ikiyüzcü yıldönümü münâsebetiyle kaleme almış olduğu “Cumhuriyetçi misiniz Demokrat mı?” başlıklı yazısındaki şu cümleleriyle Debray’a bırakalım: *“Her yurttaşın başkalarının özgürlüğünden sorumlu olması ve dolayısıyla ihtiyaç olduğunda silah taşınması gerektiği cumhuriyette devlet ordunun, ordu da devletin içine yerleştirilir. Ölüm önünde (ve tabii vatan görevi bakımından) eşitlik olmaksızın yurttaşların eşitliğinin ne anlamı vardır? Bundan dolayı cumhuriyetçi ilke, bütün vatandaşların askerlik görevlerini yapmalarına dayanan bir orduyu öğretir.”*

Doğru’nun doğruluğu, kimden sâdır olduğundan bağımsızdır; Debray haklı: **Vatan savunmasını reddedenin o vatanın hiç, hiç ama hiçbir nîmetinden istifâde etmek, vatan savunması vazîfesini reddedenin hiç, hiç ama hiçbir hak iddiasında, ve, “ölüm” karşısında eşitliği reddedenin de, hiç, hiç ama hiçbir hususta eşitlik talebinde bulunmak hakkı yoktur.**

Askerlik vazîfesinin prensip olarak reddi, ancak, yaşanılan toprakları “vatan” olarak kabûl etmemekten kaynaklanan bir sadâkatsizliğin eseri olabilir ki, bu da, ezcümle, birisi, aynı topraklar üzerinde bir başka devlet te’sis etme düşüncesinden, veya dünyanın hiçbir toprağının vatan kabûl edilmemesinden — yâni artık çirkin çehresi iyiden iyiye sırttan hâle gelen “kozmopolitanizm”den — neş’et ediyor olabilir. Mezkûr şahsın hemdemlerinin internette kolgezen sitelerindeki — felsefede “filodoksa denen — felsefe müsveddesi mâlumat curuflarından ve mahkeme kayıtlarından da ziyâdesiyle anlaşıldığı kadarıyla, bu zatta her ikisi de mebzûlen mevcut; ama mes’eleyi getirip belirli bir kişiye hasretmek sütunlara yazık olur; bizim derdimiz paçavralarla uğraşmak olamaz.

Olamaz, olmamalı da; ama sessiz de kalamayız, kalmamalıyız da. Burası, “bu vaziyet tahtında neyin yapılması gerektiği mes’elesi”dir ve görünen o ki, iş, başa düşmektedir: Biz, bu ülkenin ve devletin, yâni Mülk’ün asıl mâlikleri olarak O’na sâhip çıkmak mecbûriyetindeyiz ki bu da, sırtımızda taşıdığımız bütün asalak ve parazitleri ya te’dib ve terbiye etmeyi, veya, onlardan usulû dâiresince halâs olmayı; “hep hakkım var, hiçbir vazîfem yok” demekte musırr olanlara da, **“senin hiçbir şeyin yok; ya sev ve sadâkatla hizmet et, ya da, defol”** diyebilmeyi âmirdir.

